

PROLOGAS

Kalėdos — tai spygliuočiais kvepiančios, blizgučiais apkaišytos laisvos dienos, kai viskas, patinka kam ar nepatinka, ima ir... sustoja. Tai laikina apokalipsė, kai kasdienę tvarką keičia jaudinantis džiaugsmo ir geranoriškumo kupinas sapnas, kai savaitė ištįsta iki begalybės ir pro langą lekia visi kasdieniai darbai, o jų vietą užima privalomi keisti ritualai.

Su šeima — kraujo saitais susietais nepažįstamaisiais, kurių mielai vengi visomis kitomis metų dienomis, — esi verčiamas žaisti stalo žaidimus. Kemši maistą, tarsi dalyvautum varžybose, per kurias sulig kiekvienu suvalgytu mėsos ar sūrio kilogramu pereini vis į kitą lygį, o stengdamasis įveikti nuolat didėjančią įtampą, akis į akį bendraudamas su artimiausiais giminaičiais, flirtuodamas su alkoholiu, galiausiai užmezgi sandomazochistinius santykius.

Kalėdos — tai keistas tikro gyvenimo variantas, alternatyvi tikrovė, kurioje privaloma džiūgauti ir linksmintis, o linksmybės, rodos, įmanomos tik žaidžiant šaradas, kenčiant refliuksą, valdant pyktį ir įgyjant pragulas. Ir visa tai tampa įmanoma, nes mažojo kūdikėlio Jėzaus dėka nereikia eiti į darbą. Na, *daugumai* jūsų nereikia.

Deja, Nacionalinės sveikatos tarnybos priešakinės linijos nėra kviečiamos į Kristaus gimtadienio „kimšk, kiek len-da“ linksmybes. Viso pasaulio medicinos darbuotojams Kalėdos — dar viena eilinė diena.

Kartą metuose — ir ačiū už tai, po velnių, — mus aplankanti žiemos saulėgrįžos šventė ligoninėms daugiau nei socialiai pažeiria visokiausių dramų. Šventinio meto gripas ir plaučių uždegimas neleidžia atsipūsti už kvėpavimo takų infekcijų gydymą atsakingoms gydytojų brigadoms, virškinamojo trakto infekcijų gydytojams norovirusas ir apsinuodijimas maistu šiuo šventiniu laiku — ypač svarbios kviestinės žvaigždės. Endokrinologai traukia iš komos saldžių pyragų prisišveitusius diabetikus, ortopedų palatos dūzgia nuo vyresnio amžiaus pacientų, ant ledo demonstravusių „Jenga“ kaladėlių galimybes ir it sausainius maišelyje susitrupinusių klubus.

Skubios pagalbos skyriuose darbas verda aršiau nei kalakutų ūkiuose: mėlynės paakiuose, neatsargiai iššovus šampano kamštį, mėsingi dilbiai, nusvilinti įkaitusių kepinimo skardų, ir vaikai sukrėstomis smegenimis, nučiuožę nuo laiptų dėžėse, kuriose buvo supakuoti žaisliniai „Scalextric“ automobiliai. Turbūt nė nevertėtų kalbėti apie nukrėstus kalėdinių lempučių, apie trachėjose įstrigusius kalakutų kauliukus ir pirštus, amputuotus neatsargiai pjaustant pastarnokus. Beje, vairavimo išgėrus atvejai rauna stogą; dažnai tiesiogine žodžio prasme.

Dar, be jokių abejonių, reikia paminėti skerdynes, kuomet šeimos pasiekia tam tikrą lūžio akimirką (paprastai tarp karalienės kalbos ir vėlyvųjų televizijos laidų). Veikiant Kalėdų dvasioms, pamojus amalo šakelėmis, visos šalies kambariuose ir svetainėse tarsi galingi džinai išsiveržia *crimes passionnels*, ir dar taukuoti gerai pagaląsti peiliai mėšai pjaustyti randa kelią į arčiausiai sėdinčio dėdės rasisto kūną.

Beveik visa manoji gydytojo karjera — akušerija ir ginekologija. Gimdančios mamos, tiesą sakant, neturi pasirinkimo — negali porą dienų palaukti namuose tikėdamosi, kad „viskas ir taip praeis“, na, o kalbant apie ginekologiją, padauginus kiaušininio likerio, padaugėja ir įvairiose erdmėse įstrigusių ir atgal išėiti nenorinčių objektų.

Liko nepamirėtas dar vienas širdį draskantis reikalas — vidurinėsios klasės pamėgta Kalėdų išvakarių pramoga — senolių pamestuvės; senyvo amžiaus ar ligoti giminaičiai išgabenami į ligoninę, prasimanius kokią nors miglotą sveikatos bėdą, kad tie, kurie jais atsikrato, kelias dienas dorai pašvęstų, nusimetę tėvų priežiūros pančius.

Daugumai pacientų šis reklamų ir instagramo miglapūčių išliaupsintas metų laikas, pagardintas klaikios Paulo McCartney'o dainos, primygtinai teigiančios, kad visi kiti mėgaujasi nuostabiomis Kalėdomis, tampa nepakeliamas, ir jiems prireikia psichikos sveikatos specialistų paslaugų; beje, šie specialistai kenčia žiaurų finansinį nepriteklių. Ir dar... nors niekada nebus tinkamo meto prarasti tą, kuri myli, sielvartas šventinėmis dienomis, nepakenčiamai užiančiomis visuotiniu džiaugsmu, tampa dar šiurpesnis.

Kasmetinė žieminė sveikatos krizė teisėtai mirga laikraščių antraštėse, tačiau švenčių metu žiniasklaida nenori myžti į šventinį likerį, todėl užsimerkia ir mus maitina širdį glostančiomis istorijomis apie lokiuką, kuriam pavyko padaryti kūliavirstį, ar kokį nors karališkos šeimos mažylį, apvilktą kailiuku apkraštuotu prabangiu drabužėliu ir bidzenantį į bažnyčią. Tačiau juk netapsi nematomas, užsidengęs delnu

akis; taip ir pacientai niekur nedingsta, o prie skubios pagalbos skyriaus ir toliau rikiuojasi greitosios pagalbos mašinos it sunkvežimiai Kalė uoste. Personalas irgi lieka darbo vietoje; pabėgimą nuo rutinos medikai aukoja dėl pašaukimo. Nėra jokios rezervinės komandos, jokio šarvuotų mašinų parko, kuris sveikatos apsaugos darbuotojams leistų nors lašą pailsėti. 1,4 milijono Nacionalinės sveikatos tarnybos darbuotojų dalijasi pamainas ir dirba absurdiškai ilgas valandas, kad užtikrintų, jog Naujuosius sutiksime su kūnu ir siela.

Iš visų septynių kalėdinių dienų savo gydytojo karjeroje šešias darbavausi savo skyriuje. Priežasčių, kodėl taip atsitiško, buvo visa puokštė. Pirmiausia visi manė, kad aš — žydų kilmės, todėl įsivaizdavo, jog man visai nieko dirbti pačią neżydiškiausią dieną metuose. Žmonių, manusių, kad esu žydų kilmės, labui turiu pasakyti, jog tikrai buvau ir esu žydų kilmės, tačiau reikėtų labiau pabrėžti žodį „kilmės“. Aš iš tų žydų, kurie puošia Kalėdų eglutę ir nevaikšto į sinagogą; tiesą sakant, turėjau panaršyti internete ir pasitikrinti, ar šiame sakinyje taisyklingai parašiau žodį „sinagoga“. Ai, ir dar: aš netikiu Dievą, nors, kiek žinau, skrupulingesni gydytojai dažniausiai tiki. Vis dėlto, kolegų manymu, man tikrai pakako žydiškumo, kad visuotinio gėrio labui mielai paaukočiau kasmetinį dvidešimt keturių valandų TV-ma(isto)ratoną.*

Be to, aš neturėjau (ir dabar neturiu) vaikų. Kalėdos — vaikų šventė, visa kita... Jauni gydytojai, turintys šeimas, pa-

* Kažkodėl žydų kilmės žmogui priskiriamas menamas mandatas neveikia kitu atveju — manęs niekas neatleidžia nuo darbo šeštadieniais. Vertėtų susimąstyti, ar tai ne persekiojimas.

sišakoja kaip sidabrinės eglutės ir gauna laisvadienį. Aš jiems šito nepavydėjau, nors ir buvau susimąstęs apie tai, kad būtų patogu prasimanyti kokį nors įsivaizduojamą palikuonį. Darbai, už kuriuos tau niekas nepadėkos, užgriuvę iš *tikrųjų* tapus tėvu, tikriausiai būtų neįtikėtinais brangus, stresą keliantis ir neefektyvus būdas už dyką gauti leidimą tą dieną kartu su visais prisikimšti pilvą.

Kadangi jaunesnysis gydytojas visada gyvena klajoklio gyvenimą, per kiekvienas Kalėdas dirbdavau vis kitoje ligoninėje, todėl, tiesą sakant, negalėjau skųstis nesąžiningumu aiškindamas, kad ir pernai man teko dirbti. Juk negali atsisakyti visus pavaišinti pirmu stikliuku tik dėl to, kad prieš savaitę visai kitą kompaniją vaišiniai paskutiniuju (ir dar bare, esančiame už 85 mylių).

Žinoma, man būtų sekęsi labiau, jei pats būčiau sudarinėjęs darbo grafikus — grafikų sudarytojams visada tenka įtartinai lengvos pamainos. Tačiau lipnių spalvotų lapelių kodai niekada nebuvo mano stiprybė, o kaina, kurią grafikų specialistai mokėjo už šią privilegiją, neatrodė verta tokių pastangų. Man buvo mieliau ir taip ribotą laisvalaikį leisti su tėvais, o ne atsakinėti į piktus pribaigtų kolegų skambučius ir kamuotis su klaidomis ekselio lentelėse. Beje, jeigu tau galiausiai pavyksta išvengti Kalėdų darbadienio, beveik šimtu procentų turėsi budėti naktį, dirbti antrą Kalėdų dieną arba Naujųjų išvakarėse. Ligoninės stengiasi maksimaliai sumažinti dirbančiųjų per Kalėdas skaičių, tačiau „maksimalus sumažinimas“ paprastai prilygsta geriausiam įprastos darbo dienos scenarijui, todėl sunku įžvelgti kokį nors skirtumą.

Galiausiai bjauriosios pamainos vis tiek turi būti užpildytos, todėl niekam nepavyksta šito gėrio išvengti. Šansai jauniesniajam gydytojui atostogauti visą Kalėdų savaitę prilygsta galimybei turėti tiek pinigų, kad būtų galima pramogauti Mastiko saloje, siurbčiojant degtinės kokteilius viename barseine su Bernie'u Ecclestone'u ir Jeremy'u Huntu.

Taigi toliau pateiksiu savo dienoraščius, rašytus per Kalėdas, praleistas ligoninėje, iš įvairiausių vietų traukiant kūdikius ir visokiausius įstrigusius žaisliukus.* Tačiau ne viskas buvo taip blogai. Bent jau turėjau pasiteisinimą, kodėl nebūnu su šeima.

* Pirmojoje savo knygoje „Dabar tau skaudės“ tam tikras pastraipas praliedau dėl dažniausiai pasitaikančių priežasčių — arba „per bjauru“, arba „per kalėdiška“. Šioje knygoje minėtinos abi šios priežastys.

PIRMOS KALĖDOS

*Per tas Kalėdas buvau urologas;
tai bent primačiau!*

*Vyriokai ėjo lenkčių — kieno bybis ištvers kuo daugiau.**

* Rimuotais dvieliais skyrių atsklandose parodijuojamas amerikiečių poeto Clemento Clarke'o Moore'o (1779–1863) žymusis eilėraštis *A Visit from St. Nicholas* („Šv. Mikalojaus apsilankymas“, 1823), pagal pirmą eilutę dar vadinamas *Twas the Night Before Christmas* („Naktį prieš Kalėdas“); tas pat pasakytina ir apie visos knygos antraštę.

2004, gruodžio 20, pirmadienis

Šiuo metų laiku ant pacientų spintelių ir palatos palangių būna nemažai atvirukų su palinkėjimais greitai pasveikti ir smagiai atšvęsti Kalėdas.

Pacientas CG sveiksta po žarnos rezekcijos, jo vienetė panaši į atvirukų kioskelį.

Per vizitaciją gydytojas stažuotojas Klifas milisekundę per anksti užgieda „Ohoo, kažkas baisiai populiarus!“, man nespėjus pasilenkti ir sukuždėti: „Visai neseniai mirė kažkie-
no žmona...“*

* Čia pateikiu gydytojų rangus ir juos atitinkančias tarnų kategorijas, išvardytas 1861 m. rašytoje ponios Beeton knygoje „Namų tvarkymas“:

- rezidentas — indų plovėja / arklininko padėjėjas,
- vyresnysis rezidentas — kambarinė / arklininkas,
- stažuotojas — vyresnioji kambarinė / liokajus,
- vyresnysis stažuotojas — ūkvedė / ekonomas,
- konsultantas — namų šeimininkas / šeimininkė.

Šiuo metu aš rezidentas. Kaip teigia ponija B., indų plovėja arba arklininko padėjėjas dirba tuos nešvarius ar šiaip bjaurius darbus, kurių kiti šeimynos nariai nesiima; tai labai nemalonus rezidento vaidmens apibūdinimas. Indų plovėjos ir arklininko padėjėjo metinis atlygis būdavo nuo 5 iki 12 svarų; kaip matome, ir šia prasme menkas skirtumas.

2004 gruodžio 22, trečiadienis

Gydytojų poilsio kambaryje pasakoju, kaip man atrodo, klasišką anekdotą. Mėgaujuosi istorija apie dvidešimties metų jaunuolį, kurio kvailos pastangos per Kalėdų vakarėlį visus nustebinti ypatingu kostiumu baigėsi apsilankymu skubios pagalbos skyriuje.* Turbūt tada tokia mintis jam pasirodė geniali, ir akivaizdu, kad sumanymu jis nepasidalijo su jokių sveiko proto turinčiu žmogumi. Jis apsvyniojo visas rankas, kojas, liemenį ir galvą keliais sluoksniais folijos, išsikirpo skylutes akims, skylę burnai ir nukako į vakarėlį neva kaip kalakutas. Po kelių valandų jis prarado sąmonę, nes išdžiūvo ir tapo panašus į „Ryvita“ trapučius iš žmogienos; jam teko gultis į lignoninę ir gydytis nuo dehidratacijos.

Gaila, bet istorija apie kalakutą niekam nepadarė įspūdzio.** Frenkas, vienas iš vyresniųjų rezidentų, bando mane gelbėti: „Ar jis susigrūdo į subinę dar ir porą kilogramų įdaro?“ Deja, ne.

Frenkas kontrasmūgiuoja pasakojimu apie panašų pacientą, kurį gydė prieš metus; tasai žmogus sumanė visas visuotėlis apsiklijuoti izoliacine juosta.

* Apsirengti, pasitelkus vaizduotę; po velnių. Turbūt niekas neapsidžiaugtų, perskaitęs tokią eilutę kvietime į vakarėlį; galiausiai nutiks taip, jog arba būsi vienintelis tikrai pasipuošęs svečias, arba vienintelis nepasipuošęs. Arba visai prašausi pro šalį, sugaišęs visą rytą ir Nacionalinio teatro kostiumų nuomos punkte išmetęs du šimtus svarų, nors kiti svečiai bus nežinia iš kur iškapstę kokius nors velnio ragus arba užsidėję kartoninę princo Čarlzo kaukę. Beje, o kaip reikėtų nusišikti, apsitempus Žmogaus-voro kostiumu?

** Gydytojai — kieta liaudis, ir pasakojimai apie pacientų kvailumą juos veikia panašiai kaip antibiotikai — kai per dažnai vartoji, nebegydo.

— Tačiau jis nesirengė jokiam vakarėliui, — pridūrė Frenkas.

Paklausiau, kodėl jis visas apsiklijavo, bet paskui prisimaniau, kodėl kai kurie žmonės prisigalvoja nežinia ko; vis dėlto man, dvidešimt ketverių jaunikliui, buvo paaiškinta — pavirsdamas į mumiją jis patirdavo seksualinį pasitenkinimą.

Mažai kas pasikeitė per tris tūkstantmečius, nuo tada, kai Ramzis ir jo vyrukai sumanė mumifikaciją; vis dėlto šiais laikais žmonės palieka porą skylių prie nosies, kad būtų galima kvėpuoti. (Ir dar trečią, žymiai didesnę, skylę iš nugaros.) Tačiau, kaip paaiškėjo minėtam pacientui, izoliacinė juosta, naudojama kaip mumifikacijos medžiaga, turi ir trūkumų. Nuvyniojant ji ne tik nusilupa, bet ir patikimai nuplėšia visus kūną apaugusius plaukelius. Aa, beje, dar ir apipjausto.

2004, gruodžio 25, šeštadienis

Na štai, linksmų Kalėdų, visi džiūgauja. Kažkur kitur. Pirmą tokią gruodžio 25-ąją lakstau po palatas bandydamas sudaryti iš teliko ekrano nužengusio besišypsančio daktaro išpūdį, bet man norisi griežti dantimis kaskart, kai koks pacientas ar kolega palinki gerų Kalėdų.

Stengiuosi pamiršti, ką prarandu, įsivaizduoju, jog tai eili-

nė diena darbe, bet kas minutę man primenama, jog yra kitaip. Ant kiekvieno kampo kybo kokia nors kalėdinė puošmena, sa-kyčiau, kasmet ištraukiama vis iš tos pačios dėžės dar nuo tų laikų, kai Betliejus pasiuntė žinią apie šios naujos jaudinančios šventės atsiradimą. Mano telefonas tvinksi nuo šventinių žinu-čių, tarsi kišenėje nešiočiausi prastai veikiančią dirbtinę varpą.

Kalėdų Senis gal ir ilsisi po ilgos nakties, bet Giltinė laisvadienių neturi. Taigi galiausiai atsiduriu nedideliame kambarelyje kartu su liūdinčia šeima, kad PASIKALBĖČIAU apie mamą / močiutę. Man nė nepradėjus, jie jau supranta, ko tikėtis, — juk gydytojas nesumanys Kalėdų dieną staiga išsikviesti visos šeimos, susodinti visų ant nepatogių kėdžių tam, kad praneštų, jog momentinėje loterijoje kažkuris iš jų laimėjo penkiasdešimt tūkstančių.

Močiutės organizme gerokai per daug E. coli bakterijų (santykiu vienas prie kelių milijardų), ir dabar jai telikęs vie-nintelis kelias. Tačiau šeima nepasiduoda ir nenori taikstytis su šiuo paskutiniu dramatišku siužeto vingiu.

— Bet turi būti dar kokių nors būdų jai padėti, — mal-dauja sielvartaujantis sūnus.

Atvirai kalbant, jeigu tų būdų tikrai būtų, jau būčiau juos išmėginęs, norėdamas išvengti šito pokalbio. Nėra lengva iš-klaudyti prastas naujienas, bet ir nėra paprasta jas pranešti. Perkreipti veidai, liūdnamai nulinkę lūpų kampučiai, apatiški, nuolankūs žvilgsniai, sugniaužti delnai, pabalę krumpliai. Kai kas kūkčios, kai kas rėks, kai kas tik spoksos nieko nematan-čiomis akimis į ką tik mano atvertą prarają. Štai ir dabar bus tas pat.

Sukaupęs visą ramybę ir profesionalumą aiškinu, jog, nors ji ir buvo tikra kovotoja, vidaus organai jau nebeveikia taip, kaip turėtų; nepaisant leidžiamų skysčių ir antibiotikų, ji sparčiai gęsta. Kai jie apsiašaroja, pasakau, jog mes jau prašėme intensyviosios terapijos skyriaus gydytojų ją apžiūrėti, ir jie pritarė, kad nebūtų teisinga skirti agresyvaus gydymo, iš kurio vis tiek galiausiai tikrai nebus jokios naudos.

Vildamasis kūno kalba išreikšti empatiją, pasilenkiu ir sakau, jog dabar tegalime stengtis, kad jai būtų patogiu ir kad ji išlaikytų orumą. Kalbėdamas pasilenkęs, netyčia prispaudžiu kaklaraištį.

Kaklaraištis kalėdinis, tamsiai mėlynos nakties dangaus spalvos, o prie pat mazgo patupdytas Kalėdų Senis rogėse. Leisdamiesi kaklaraiščiu žemyn, sutinkame du elnius — Šokliuką ir Šokėją, toliau — visus kitus iš šventinio elnyno, o pačiame centre puikuojasi Rudolfas. Bet svarbiausia — ir baisiausia, — kad po raudona Rudolfo nosimi (o dabar — tiesiai po mano alkūne) yra mygtukas, kurį paspaudus įjungiamas mažytis garsiakalbis, pro kurį pasigirsta pašėlusio *Jingle Bells* melodija.

Išraustu kaip pomidorų padažas, atsiprašau ir stukteliu sau į pilvą. Bet iš šio veiksmo tik tiek naudos, kad vėl „paleidžiu“ sukništą muzikėlę. Po pustuzinio nesėkmingų bandymų nutildyti muziką, trukusių, sakyčiau, gal penkiolika metų, išbėgu iš kambarėlio ir sviedžiu kaklaraištį ant slaugių stalelio.

Kai grįžtu į kambarėlį, mintyse rinkdamas aukščiausio laipsnio būdvardžius, kuriuos galėčiau pridėti prie atsiprašymo žodžių, pamatau, jog vieną dukterį ištikęs nevaldomo

juoko priepuolis, o visi kiti šypsosi. Žodžiu, gal vis dėlto yra ir paprastesnis būdas pranešti blogą žinią.

Kalėdiškai papietauti (pietums — iš ligoninės virtuvės nugvelbtas skrebutis ir pigus šokoladukas) pavyksta tik apie penktą, ir mane pribloškia širdį gniauziantis suvokimas, jog visai nenoriu grįžti namo, — juk parsivilksiu į tuščią butą. H* nėra, jis atiduoda duoklę savo šeimai, o mano paties artimiausieji ir brangiausieji arba ne itin arti, arba ne itin brangūs. Šiaip ar taip, šansas, kad darbą baigsiu aštuntą vakaro, yra mažesnis už salamandros kapšelių, vadinasi, namuose vienas praleisiu vos devyniasdešimt minučių kalendorinių Kalėdų.

Į virtuvėlę ateina Dankanas, vienas iš rezidentų; jis mosikuoja nežinia kur rasta liūdnei atrodančia kalėdine papliauška. Mes ją susprogdiname ir perverčiame akimis — tokio pokšto poveikis prilygsta homeopatijai. Popierine kepuraite pasipuošęs Dankanas patraukia atgal į palatą, o aš stoviu prie mikrobangų krosnelės ir traukiu iš dėžutės ateitį pranašaujančią stebuklingą žuvelę. Žuvelė mano delne ima judinti galvą; pažvelgiu į instrukciją, norėdamas išsiaiškinti, ką toks judesys reiškia. „Kinkuoja galva — pavydas.“

* Tuo metu H buvo mano partneris. („Tuo metu...“ na, taip, atsiprašau už per anksti atskleistą intrigą, jeigu neskaitėte mano pirmos knygos.)

2004, gruodžio 26, sekmadienis

Aukščiausias balas anesteziologui, prisisegusiam ženkliuką su užrašu: „Jis tave mato, kai miegi, žino, kada nubundi.“

2004, gruodžio 27, pirmadienis

Didelė dalis atlygio už šį darbą gaunama šiltų jausmų pavidalu. Gavęs tokį atlygį neatrodysi geriau pailsėjęs, nesumokėsi nuomos mokesčių; toks atlygis vertas gerokai mažiau nei socialinis gyvenimas, kurį į tą atlygį iškeitei, tačiau maloni gerumo ir gražių ketinimų aura neabejotinai nušviečia kai kurias tamsias kertes ir padeda išverti visokį šūdą.

Gerumo jėga juntama stipriausiai, kai dirbama per Kalėdas. Šiais metais Nacionalinei sveikatos apsaugos tarnybai paaukojau Kalėdas, antrą Kalėdų dieną ir šiandieną, todėl manoji gerumo spinduliuotė turėtų būti juntama ir už Didžiojo Šuns žvaigždyno ribų. Vis dėlto šią spinduliuotę užtemdė ir prigesino pačios tikriausios šventosios veiksmai.

Antrą valandą supypsi mano aparatėlis. Vyresnioji rezidentė Keitė prašo nusileisti į registratūrą. Leisdamasis svarsčiau: *man ir čia darbo iki kaklo... ko ji nori... beje, šiandien jai laisvadienis.*

Kai ateinu, ji šiltai šypsosi kaip princesė Diana našlai-

čių prieglaudoje. Keitė ištiesia ranką ir prašo pranešimų gaviklio. „Mano vyras vedasi vaikus į parką; kodėl tau kelioms valandoms neišėjus?“ Mano smegenys negeba suvirškinti taip netikėtai užgriuvusio beribio altruizmo. Iš pradžių nesuprantu, ar ji manęs prašo pabūti su vaikais, ar pasismaginti su jos vyru, bet kai nušvinta protas ir suvokiu, jog esu kviečiamas patinginiauti, pralemenu kelis garselius, atstojančius padėkos žodžius. Neskubėdamas duodu jai pranešimų gaviklį, tarsi šis būtų granata, na, jeigu ji tik pokštauja. Bet ne, nepokštauja, ji nešasi aparatėlį į skyrių.

Einu gatve suglumęs, tarsi man būtų kas nors paskambinęs ir pasakęs, jog nuo šiol aš karalius, arba tarsi būčiau radęs amuletą, suteikiantį galią skraidyti.

Sustoju puodelio kavos, tada nusivelku į kiną. Galiu rinktis veiksmo filmą, kurį tikrai norėčiau pažiūrėti, bet jau pavėlavau į pirmą dalį, populiarų filmą visai šeimai, kuris nelabai mane domina, arba ką nors tikrai meniška ir prancūziška, bet mieliau užsipilčiau akis skystu mėšlu, nei šitai žiūrėčiau. Pasirenku mažiausiai prastą iš prasčiausių variantų ir nusiteikiu 120 minučių „Pixar“ animacijos.

Filmas, tiesą sakant, buvo daug geresnis, nei tikėjausi, aš net leidau sau nusidėti ir pasivašinti visu kubilu saldžių spragėsių su juose įdėtu dideliu maišu „Skittles“ saldainiukų; tokį maistą valgau tik tamsoje, tik vienas arba tokių žmonių draugijoje, kurie mane pažįsta ne vieną dešimtmetį ir kuriuos aš galėčiau šantažuoti, turėdamas ne mažiau atitinkamos medžiagos. Ir visi šie gardėsiai man atsiėjo tik šiek tiek daugiau, nei kainuotų savaitė Santorine!

Grįžtu į darbą svaigdamas nuo E raide žymimų maisto priedų ir žmogiškos dvasios gerumo.

— Ar pavyko nuveikti ką nors gera? — klausia Keitė.

— Tiesą sakant, taip, — plačiai nusišypsau. — Pamačiau „Nerealiuosius“.

— Oo, kaip miela, kad tu juos taip vadini! Ar jie gyvena kur nors čia pat?

Gal ne pro tas duris išėjau iš kino teatro ir patekau į paralelinę visatą?

— Sakai, miela?

— Na, taip, kad tėvus vadini nerealiaisiais!

Nusišypsau, lyg būčiau nuostabus kilniaširdis sūnus, nors toks nesu, ir atsakau, jog taip, aš juos taip vadinu. Taigi ji bent jau pamanyt, kad padarė gerą darbą tokiam pat geram žmogui kaip ji, o ne galvijui, kuriam net nešovė į galvą aplankyti šeimos narių, užuot nuėjus į kiną ir nuodijusis konservantais / dažikliais / skonio stiprikliais.

